

Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Ῥοσσίνη. Ἦν τὸ ἔτος 1821· ἡ Νεάπολις ἤγε μεγάλην ἑορτὴν ἀναμένουσα τὸν Ῥοσσίνην, τὸν θείον Ῥοσσίνην, καὶ ὄλων αἱ καρδαίαι ἐπαλλον ἐκ χαρᾶς.

Ὅπου δύο ἄνθρωποι συνηντῶντο ἀμίλουν περὶ τοῦ Ῥοσσίνη καὶ πανταχοῦ ἐπαίζοντο αἱ τὸν Ἰταλὸν τόσφ καταγοητεύουσαι συνθέσεις ἐκείνου. Τέλος ἀφίκετο ὁ Maestro· ἀτελεύτητοι ζητωκραυγαὶ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν καὶ πλῆθος λαοῦ, ἐκτὸς τῶν στενότερων αὐτοῦ φίλων, τὸν συνώδευσε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου του.

Ὁ Ῥοσσίνης μόλις ἔμεινε μόνος καὶ ἤρχισε νὰ διευθετῇ τὰ ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπὶ τὸ ἀναπαυτικώτερον, ἀκούει κτύπον ἐπὶ τῆς θύρας· ἐν ὀργῇ ἐφώνησεν· «ἐμπρός» καὶ παρὲυθὺς παρουσιάζεται ὁ γνωστός Impressario καὶ διευθυντὴς θεάτρου Barbeja· φιλόφρων γέλως διαχέεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ῥοσσίνη καὶ μετὰ τὴν θέλγυσαν ἐρασιμότητα, ἥτις τὸν διέκρινεν, ἐκφράζει τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῇ ἐπισκῆψει τοῦ φίλου του· «ἀγαπητέ μοι Maestro», ἤρχισε μετὰ βραχύ ὁ Barbeja, «ἔρχομαι νὰ σοὶ προτείνω κάτι τι.»

«Μήπως πρόκειται περὶ ἐργασίας;» διέκοψεν ὁ Ῥοσσίνης κατατρομασμένος.

«Βεβαίως, καὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι τὸ τοιοῦτον ἠδύνατο νὰ σὲ τρομάξῃ· δὲν ἤξεύρεις ἀκόμη οὔτε τί θέλω, οὔτε πῶν τιμὴν, τὴν ὁποίαν θὰ πληρώσω, ἐὰν ἀποδεχθῇς τὴν πρότασίν μου.»

«Ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐργασίας;» ἐπανέλαβεν ὁ Ῥοσσίνης.

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ Barbeja, «ἐπιθυμῶ δηλ. νὰ μοὶ συνθέσῃς ἓν μελόδραμα, καὶ ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν δι' αὐτὸ θὰ πληρώσω...»

«Ποτέ, ποτέ» ἐφώνησεν ὁ Ῥοσσίνης ἀποφασιστικῶς· «δὲν θέλω νὰ ἐργασθῶ· ἀρκετὰ εἰργάσθην καὶ τῶρα θέλω ν' ἀναπαυθῶ· ἐπανήλθον ἐν τῇ θείᾳ Νεαπόλει ἵνα ἀνυποστόλως ρίψω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ dolce far niente.»

«Καὶ ἐὰν σοὶ προσφέρω ἐλευθέραν διαμονήν, ἐξ μηνῶν ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ ὑποχρεωθῶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ διατρέφω σὲ καὶ τοὺς φίλους σου, μοὶ ὑπόσχεσαι νὰ μοὶ γράψῃς μελόδραμα διὰ τὸ ὁποῖον βασιλικῶς ἄλλως θ' ἀνταμοιωθῇς;»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ῥοσσίνη ἔλαμψαν· τῷ ἤρεσκον τὰ καλὰ φαγητά, καὶ ἰδίως τῷ ἦτο γνωστόν, ὅτι ὁ μάγειρος τοῦ Barbeja τὰ μάλιστα ἐπετύγχανεν εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν ἰχθύων, οἵτινες ἦσαν τῷ Ῥοσσίνῃ τὸ ἀγαπητὸν φαγητόν του. Ἀφ' ἑτέρου ὁμως ἕνεκα τοῦ πρὸς τὴν ἀργίαν διακαοῦς πόθου του ἐσκέπτετο νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν, ὅτε ὁ Barbeja ἤρξατο διηγούμενος ὅτι ὁ μάγειρός του εἰσέφει νὰ μαγειρεῖ κατ' ὅλως νέον τρόπον ἰχθὺς ἐξ οὗ κατεδέλχθησαν ὅλοι οἱ φίλοι του.

«Ἐρχομαι» ἀπήντησεν ὁ Ῥοσσίνῃ· καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐτοίμασε τὰ πράγματα του, ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμόν καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου.

Ὁ Barbeja ὄλαις δυνάμεσι προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ τὴν παρ' αὐτοῦ διαμονήν τοῦ μεγάλου συνθέτου τοσοῦτον εὐχάριστον, ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῷ ἡ ἰδέα τόσον ταχέως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν του· ἦτο ἀρκετὰ ὠραία παρὰ τῷ Barbeja· ὁ Ῥοσσίνης κατ' ἐκάστην ἐκάλει εἰς γεύματα μεγαλοπρεπέστατα τοὺς φίλους του καὶ ἦν ὄλως ἐκδοτος ταῖς διασκεδάσεσιν. Ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχεν ὀρεξίν δι' ἐργασίαν· πολλοὶ μῆνες παρήλθον οὕτω, ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ Barbeja παρουσιάζεται πρὸς τὸν Ῥοσσίνην καὶ τῷ ὑπενθυμίζει τὴν συμφωνίαν των· ἀλλ' οὗτος γελῶν λέγει:

«Σοὶ ὑποσχέθην νὰ σοὶ γράψω μελόδραμα, δὲν σοὶ ὤρισα ὅμως τὸν χρόνον· ὅτι θὰ σοὶ γράψω ἓν μελόδραμα εἴνε βέβαιον, ἀλλὰ τὸν χρόνον πρὸς τοῦτο μετὰ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν δὲν δύναιμι νὰ σοὶ ὀρίσω.»

Ὁ Barbeja οὐδὲν ἀπήντησεν· ἐὰν ὁμως ἐνόμισεν ὁ Ῥοσσίνης ὅτι ἠδύνατο νὰ παῖξῃ μετὰ τοιοῦτον ἄνθρωπον σφόδρα ἡπατήθη.

Πέντε μῆνες παρήλθον οὕτω ὅτε πρῶταν τινὰ ἐγερθεὶς ὁ Ῥοσσίνης ἐκ τοῦ ὑπνου καὶ ἐπιθυμῶν νὰ προγευματίσῃ διηυθύνθη εἰς τὸ

ἐστιατόριον; ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα εὔρε τὴν θύραν αὐτοῦ κεκλεισμένην· ἐκτύπησε δυνατὰ καὶ παρὲυθὺς ἠνοίχθη ἐν τῷ τείχεϊ μικρά τις θυρίς διὰ τῆς ὁποίας ἐφάνη ἡ κεφαλὴ ἑρωτῶντος ὑπηρέτου ὁποῖαι εἴνε αἱ διαταγαὶ τοῦ Maestro.

«Διατί εἶνε ἡ θύρα κλεισμένη;» ἠρώτησεν ὁ Ῥοσσίνης ἐν ταραχῇ.

«Οὕτω διέταξεν ὁ κύριος.»

«Μὴ λέγε ἀνοησίας καὶ ἀνοιξὸν τὴν θύραν.»

«Δὲν δύναιμι· μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον.»

«Τί διάβολο συμβαίνει; ποῖος σοὶ τὸ ἀπηγόρευσεν;»

«Ὁ κύριός μου.»

«Πήγαινε σὲτὸ διάβολο μετὰ τὸν κύριόν σου, καὶ ἀνοιξὸν μοὶ τὴν θύραν.»

«Μὲ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν, δὲν δύναιμι.» Ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης· «ἐν τοῦτοις ἔχετε παρακαλῶ ὑπομονὴν μίαν στιγμὴν· ὁ κύριος ἔρχεται ἡδὴ ὁ ἴδιος.» καὶ ἀληθῶς μόλις ἀπεχώρησεν ὁ ὑπηρέτης ἐφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ Barbeja.

«Τί ἐπιθυμεῖς, φίλε μου;»

«Ὁ διάβολος εἶνε φίλος σου!» ἀπήντησεν ὁ Ῥοσσίνης.

«Διατί μετὰ ἐκλειδώσατε ἐδῶ;»

«Διὰ νὰ ἐργασθῇς.»

«Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐργασθῶ!»

«Ὁφείλεις, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐξέλλῃς τῆς ποντικοπαγίδος σου.»

«Ἀνοιξὸν, ἄλλως θὰ σπᾶσω τὴν θύραν.» Ἀπήντησεν ὁ Ῥοσσίνης μαινόμενος.

«Δὲν δύνασαι διότι ἡ θύρα εἶνε ἀπὸ δυνατὸν ξύλον· ἐν τοῦτοις ὁμως θὰ σοὶ στείλω ἐπάνω τὸ πρόγευμά σου» καὶ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἠφανίσθη τὸ σκωπτικὸν πρόσωπον τοῦ Barbeja.

Μετὰ πῦρον οὐκ μακροῦ χρόνου ἠνοίχθη ἡ θυρίς καὶ ὁ ὑπηρέτης εἰσέφει δύο ἀγγεῖα· ἐν τῷ μὲν ἦτο μερὶς μακαρονίων, ἐν τῷ ἑτέρῳ διαφυγὲς ὕδωρ. Ὁ Ῥοσσίνης ὠργίσθη σφόδρα, ἐθροῦρει καὶ ὕβριζεν ἀδιακόπως. Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐπὶ ματαιῳ· οὐδεὶς ἐφάνετο· τότε τὸν κατέλαβεν ἀπελπισία. Ἐλαβε μελάνην καὶ μουσικὸν χάρτην, καὶ ἐντὸς βραχείως ἔγραψε μίαν Overture, τὴν ὁποίαν ἔρριψε διὰ τῆς θυρίδος καὶ τὴν παρέλαβεν κάτωθεν αὐτῆς караδοκῶν ὁ Barbeja. Ἐν τῷ ᾧα ἔσπευσεν εἰς τὴν αὐδουσαν· τῆς μουσικῆς καὶ ἐφρόντισεν ὅπως παιχθῇ ἡ εἰσαγωγὴ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Τὸ ἔργον ἦν κατ' ὅλα τέλειον καὶ ἐξήγαγε τὸν ἐνθουσιασμόν ἀπάντων τῶν ἀκροατῶν· ἀλλ' ὁ Barbeja ἐγνώριζε τὸν Ῥοσσίνην· ὀρθότατα ποιών δὲν τὸν ἀφήκε μετὰ τοῦτο ἐλευθέρων. Οὕτω τὴν ἐπιούσαν ἔλαβε τὴν πρώτην πρᾶξιν τοῦ «Ὁθέλλου» καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ ὅλον μελόδραμα ἦν ἐτοιμον.

Νῦν τὸ πρῶτον τυγχάνει αὐδῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ὁ Ῥοσσίνης· ἀδύνατον μετὰ ὅλον του τὸν θυμὸν καὶ τὰς ὕβρεις του νὰ μεταβάλῃ τι τῶν γενομένων· ἡ ἀνθρωπότης ἐκέκτητο ἡδὴ ἐν ἑτὶ περὶ πλέον δελκτικώτατον μελόδραμα.

Ὁκτὰς ἡμέρας μετὰ τὰ συμβάντα παρεστάθη τὸ μελόδραμα, καὶ ἔτυχεν ἐνθουσιώδους, ἀτελευτήτου ἐπιδοκιμασίας. Ὁ Barbeja ἦν εὐδαίμων καὶ ἐπεθύμει νὰ σφίγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Maestro. Οὗτος ὁμως ἠφανίσθη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ μετ' αὐτοῦ, ὅπως τὴν ἐπιούσαν ἀπεδείχθη, καὶ ἡ Primadonna τοῦ Barbeja, δεσποινὶς Calbron.

Τάρα ἦλθεν ἡ σειρὰ νὰ περιπέσῃ εἰς ὀργὴν καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου· ἀλλ' ἐπὶ ματαιῳ· τὸ ζευγαράκι δὲν ἐπανάηρθετο.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μανθάνων ὁ Barbeja ὅτι ἐνυμφεύθησαν: «ἐξεδικήθη» ἀνεφώνησε· καὶ εἶχε δίκαιον· ἐν ἔτει 1837 διελύθη ὁ γάμος οὗτος πρὸς ἀμοιβαίαν εὐχαρίστησιν ἀμφοτέρων τῶν συζευχθέντων.

Δ. Δ. Δ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)